

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Ing. P. R.**, insolvenční správce, IČ: X
sídlem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Zahumenským
sídlem J. V. Sládka 35, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 8. 7. 2021 č. j. MSP-7/2021-ODKA-ROZ/4,

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 8. 7. 2021 č. j. MSP-7/2021-ODKA-ROZ/4 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Zahumenského, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž ministryně spravedlnosti (dále též „rozkladový orgán“) zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020 č. j. MSP-9/2020-OINS-SRIS/6 (dále též „rozhodnutí žalovaného“), a toto rozhodnutí potvrdila, popř. žádá o upuštění od uložení správního trestu či jeho snížení.

2. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce shledán vinným přestupky podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZIS“), kterých se dopustil tím, že jako insolvenční správce
- a) v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „*krajský soud*“) sp. zn. KSUL 79 INS 7519/2016 s dlužníkem R. S., nar. XX, bytem XX, přinejmenším v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 nepřistoupil ke zpeněžení pozemku par. č. st. XX, jehož součástí je i stavba č. p. XX, a pozemku par. č. XX, vše v k. ú. XX, okres XX, elektronickou veřejnou dražbou dobrovolnou prostřednictvím společnosti GAVLAS, spol. s r. o., sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1, IČO: 60472049 (dále též „*dražebník*“), ač mu to bylo uloženo pokynem zajištěného věřitele Česká spořitelna, a.s., sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4, IČO: 45244782 (dále též „*zajištěný věřitel*“), ze dne 25. 8. 2016, a usnesením krajského soudu ze dne 31. 3. 2017 č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12, čímž přinejmenším o 6,5 měsíce zpomalil proces zpeněžování majetkové podstaty, přisvojil si rozhodovací pravomoc, která mu nenáležela, a excesivně zatížil krajský soud; tedy závažně porušil povinnost zpeněžit věc, která slouží k zajištění pohledávky podle pokynu zajištěného věřitele, a respektovat pokyn insolvenčního soudu uložený mu v rámci dohlédací činnosti, stanovené v § 293 odst. 1 a v § 11 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění účinném do 31. 5. 2019 (dále též „*insolvenční zákon*“),
- b) v řízení vedeném u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) sp. zn. MSPH 77 INS 8514/2016 s dlužníkem T. R., nar. XX, bytem XX, podal dne 13. 2. 2018 městskému soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení z pozemku par. č. XX, jehož součástí je i stavba č. p. XX, a pozemku par. č. YY, vše v k. ú. XX, patřících do společného jmění manželů dlužníka T. R. a jeho bývalé manželky J. R., nar. XX, bytem XX, zajištěným věřitelům, ačkoliv o vypořádání společného jmění bylo rozhodnuto až rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 19. 2. 2019 č. j. 15 C 93/2012-768, který nabyl právní moci dne 6. 4. 2019, tudíž podal městskému soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení z majetku, o němž neměl postaveno najisto, zda náleží do majetkové podstaty dlužníka, čímž neodborně nakládal s majetkovou podstatou dlužníka a excesivně zatížil městský soud; tedy závažně porušil povinnost postupovat při zpeněžování majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v § 36 odst. 1 insolvenčního zákona,

za uvedené přestupky byla žalobci uložena podle § 36b odst. 4 písm. f) ZIS pokuta v úhrnné výši 160 000 Kč s povinností nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

3. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
4. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je ohledně obou přestupků nesprávné, nezákonné, nepřesvědčivé, vnitřně rozporné, částečně nepřezkoumatelné, nevyvážené, neobjektivní, rozporné s principy spravedlivého procesu, bez snahy o spravedlivé řešení, které obhajuje postup žalovaného. Námitky uplatnil jednotlivě ke každému skutku, takto.
5. Žalobce ke skutku *ad a)*:
- nesouhlasí, že by byl v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 nečinným a nepřistoupil ke zpeněžení pozemku, neboť učinil řadu kroků, které správní orgány nezohlednily. Poté, co krajský soud usnesením ze dne 31. 3. 2017 č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12 schválil pokyn zajištěného věřitele, žalobce dne 11. 4. 2017 e-mailem požádal dražebníka o návrh smlouvy,

jelikož smlouva zasláná zajištěným věřitelem nebyla vyplněna, editována a text bylo potřeba upřesnit. Dne 26. 4. 2017 dražebník zaslal e-mailem žalobci návrh smlouvy a vyžádal si od něj informace ohledně nemovitosti. Dne 15. 5. 2017 žalobce navrhl úpravu smlouvy, informoval dražebníka ohledně jeho žádosti k nemovitosti, nechtěl udělit dražebníkovu plnou moc, ani nesouhlasil s uvedením v referencích dražebníka. Dražebník podáním z téhož dne, dne 15. 5. 2017, akceptoval, že mu nebude udělena plná moc od žalobce, ale odmítl některé návrhy na úpravu smlouvy. Dne 28. 6. 2017 dražebník e-mailem urgoval žalobce ohledně přípisu a podpisu smlouvy o provedení dražby. Podle žalobce po dobu cca tří měsíců od schválení pokynu zajištěného věřitele soudem dne 31. 3. 2017 do 15. 5. 2017 probíhala komunikace o obsahu smlouvy o provedení dražby směřující ke zpeněžení majetku, a žalobce nebyl nečinným. Rozkladový orgán toliko odkázal na argumentaci žalovaného, který tvrzení žalobce o jednání s dražebníkem neshledal přesvědčivým, což je v rozporu se skutkovými okolnostmi doloženými žalobcem. Z napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, že by rozkladový orgán provedl žalobcem navržené důkazy, které prokazují komunikaci žalobce a dražebníka. Žalobce navrhl soudu, aby provedl důkazy rozhodnutím žalovaného i rozkladového orgánu, vyjádřením žalobce správce ze dne 22. 1. 2017 s přílohou, vyjádřením zajištěného věřitele ze dne 30. 7. 2017 s přílohou, podáním žalobce ze dne 20. 8. 2017 s přílohou a podáním dražebníka ze dne 15. 9. 2017;

- uvádí, že nebyl nečinným ani v období od 20. 8. 2017 do 11. 10. 2017, kdy informoval krajský soud o svém stanovisku. Poté, co dne 28. 6. 2017 dražebník e-mailem vyzval žalobce k vyjádření, žalobce neodmítl uzavřít smlouvu s dražebníkem, nesoulad panoval pouze o text smlouvy. Žalovaný k tomuto v rozhodnutí uvedl, že pokud žalobce měl pochybnosti o obsahu smlouvy, mohl požádat krajský soud o její přezkum. Žalobce namítá, že takto postupoval a dne 20. 8. 2017 informoval krajský soud, že nedošlo k dohodě o obsahu smlouvy a též požádal krajský soud, aby uložil dražebníkovu akceptovat žalobcem navržené úpravy smlouvy a sdělil další postup. Jelikož žalobce čekal na rozhodnutí krajského soudu, jednal v souladu s doporučením správních orgánů, nemohl proto postupovat nesprávně. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, že sdělením ze dne 20. 8. 2017 odmítl podepsat smlouvu s dražebníkem pro rozpor s insolvenčním zákonem. Žalobce soudu navrhl, aby provedl důkaz podáním insolvenčního správce ze dne 20. 8. 2017 včetně příloh;

- neztotožňuje se s argumentací, že by „*přinejmenším o 6,5 měsíce zpomalil proces zpeněžování majetkové podstaty*“. Doba od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 nedosahuje délky 6,5 měsíce. Nesouhlasí s žalovaným, který ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce zpomalil proces zpeněžování „*přinejmenším o 6,5 měsíce*“, ale v odůvodnění napsal, že to bylo „*téměř 6,5 měsíce*“. Nelze „zaokrouhlovat“ dobu tvrzeného nesprávného postupu v neprospěch žalobce v rozporu s právem na spravedlivý proces. Žalobce nesouhlasí, že žalovaný příhodně zobecnil termín pro období, kdy docházelo k průtahům při zpeněžování, a že zaokrouhlení o 4 dny nezakládá nesprávnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Takový výrok žalobce nepovažuje za pravdivý a poškozuje jej;

- nesouhlasí, že by si přisvojil rozhodovací pravomoc, která mu nenáležela, a že by odmítal po schválení pokynu zajištěného věřitele krajským soudem uzavřít smlouvu o provedení dražby s dražebníkem. Podle žalobce není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, že si žalobce přisvojil rozhodovací pravomoc. Nic takového žalobce nikdy netvrdil, ani ze zjištěných skutečností uvedené nevyplývá. Žalobce přitom akceptoval, že dražebníkem bude společnost GAVLAS, s ní jednal o obsahu smlouvy. Napadené rozhodnutí toliko odkázalo na

rozhodnutí žalovaného, že náležitě vysvětlil, v čem spatřuje, že žalobce si přisvojil rozhodovací pravomoci soudu, což žalobce nepovažuje za přezkoumatelné a zákonné;

- nesouhlasí, že by shora uvedeným excesivně zatížil krajský soud a ten byl nucen opakovaně reagovat na jeho nečinnost při zpeněžování nemovitostí. Soud není možno poškodit tím, že je po něm nárokováno, aby rozhodl, soud plní svou roli, která je mu stanovena Ústavou ČR i zákony. Napadené rozhodnutí však toliko odkázalo na rozhodnutí žalovaného. Z rozhodnutí obou stupňů správních orgánů nevyplývá, na základě jakých skutkových zjištění k tomuto závěru dospěly, a není ani patrné, co žalovaný uvedeným vyjádřením zamýšlel;

- dovozuje, že není zřejmé, že by porušil § 293 odst. 1 a § 11 odst. 2 insolvenčního zákona. Žalobce respektoval rozhodnutí zajištěného věřitele i krajského soudu a nespороval, že dražebníkem je společnost GAVLAS, s ní vstoupil v jednání o obsahu smlouvy. Cílem žalobce bylo chránit účastníky insolvenčního řízení a dosáhnout co nejvyššího uspokojení věřitelů. Chtěl toliko limitovat plnění, které obdrží dražebník, aby nedošlo k poškození věřitelů. Dopředu nebylo jasné, za jakou částku se nemovitost vydraží. Návrh smlouvy formálně rozděloval odměnu a paušální náhradu nákladů tak, že při vydražení za cenu do 1,1 mil má dražebník nárok na odměnu ve výši 4,9 % z ceny plus na paušální náhradu nákladů ve výši 30 000 Kč. Žalobce považoval takové rozdělení za účelové, neboť výše paušálních nákladů zjevně neodpovídá skutečně vynaloženým nákladům. Podle návrhu smlouvy při vyšší dosažené ceně dražebník paušální náklady nepožaduje; a zákon o dražbách žádné paušální náklady nezná. Žalobce chtěl limitovat maximální výši plnění pro dražebníka na 5% z dosažené ceny. Uvádí, že předmětná nemovitost byla následně zpeněžena za částku 263 000 Kč. V dražbě by činila odměna dražebníka částku 12 887 Kč (4,9 %) plus paušální náklady částku 30 000 Kč, tj. částku 42 887 Kč a plus DPH, celkem 51 893,27 Kč, což je cca 20 % z prodejní ceny, a představuje výrazné překročení limitu podle insolvenčního zákona i zákona o veřejných dražbách. Žalobce chtěl předejít porušení zákona na základě smlouvy, kterou uzavře s dražebníkem, ale nedošlo mezi nimi k dohodě. Spor byl o konkrétní smluvní ujednání ve smlouvě, neboť podle žalobce navržená ujednání mohla být rozporná se zákonem. Rozkladový orgán na uvedené námitky žalobce nijak nereagoval;

- upozorňuje, že skutek nedosahuje intenzity přestupku, prodleva cca 3 měsíců neznamená závažné porušení povinností. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2017 č. j. 14 Kse 1/2016-180, podle kterého to může být doba 1 roku. Žalovaný však dovodil, že nečinnost v délce 4 až 6 měsíců neznamená, že by jednání žalobce nebylo možné považovat za kárné provinění. Napadené rozhodnutí dovodilo, že z rozhodnutí kárných senátů nevyplývá, že průtahy trvající méně než 12 měsíců nelze považovat za kárné provinění exekutora. Je třeba zkoumat v každém jednotlivém případě konkrétní skutkové okolnosti, s přihlédnutím k povaze a složitosti věci, chování účastníků či třetích osob apod. V daném případě nebyla jednoletá lhůta naplněna, tudíž správní orgány měly uvést, proč se odchýlily od ustálené praxe, že i kratší průtah je přestupkem, což neučinily. Současně žalobce upozorňuje, že po celou dobu postupoval podle svého nejlepšího přesvědčení, s upřednostněním zájmů věřitelů. Skutek proto nemůže být podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS přestupkem.

6. Žalobce ke skutku *ad b)*:

- sporuje, že by podal městskému soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení z majetku, o němž by neměl postaveno najisto, zda náleží do majetkové podstaty dlužníka. Předmětná

nemovitost byla tehdy zanesena do majetkové podstaty dlužníka s poznámkou, že náleží do SJM podle § 205 odst. 3 insolvenčního zákona. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS spatřuje až v následném podání vadného a předčasného návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, což je ale v rozporu s výrokovou částí rozhodnutí. Výrok rozhodnutí neodpovídá odůvodnění rozhodnutí;

- nesouhlasí, že by neodborně nakládal s majetkovou podstatou dlužníka. Poté, co majetková hodnota byla zpeněžena, její výtěžek ležel na účtu majetkové podstaty. S finančními prostředky nebylo nakládáno, nemohlo tak dojít k neodbornému nakládání s majetkovou podstatou. Žalobce se neztotožňuje se správními orgány, že podání návrhu na vydání výtěžku by mělo být považováno za nakládání s majetkovou podstatou;

- odmítá, že by excesivně zatížil městský soud. Žalobci není zřejmé, jakým způsobem tak měl učinit. Podle žalobce úkolem soudu je, aby rozhodoval, a pokud rozhoduje, naplňuje svůj účel. Žalobce považuje závěr správního orgánu za absurdní i proto, že rozkladový orgán odkázal na rozhodnutí žalovaného s tím, že tento náležitě vysvětlil, v čem spatřuje přisvojení žalobce si rozhodovací pravomoci soudu, a proto došlo k excesivnímu zatížení městského soudu. Z rozhodnutí žalovaného ani z napadeného rozhodnutí však nevyplyvá, na základě jakých skutkových zjištění žalovaný dospěl k závěru, že žalobce excesivně zatížil městský soud;

- neztotožňuje se se správními orgány, že spáchal přestupek, neboť ničím závažně neporušil povinnost postupovat při zpeněžování majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí podle § 36 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019. Podal toliko návrh na vydání výtěžku dříve, než bylo rozhodnuto o vypořádání SJM, ohledně kterého městský soud vyslovil nesouhlas, že je předčasný, což žalobce nepovažuje za závažné porušení povinnosti. Žalovaný ani netvrdí, že tímto postupem došlo k újmě, prodlení či poškození účastníků insolvenčního řízení. Městský soud vyhověl následně totožnému návrhu, který žalobce podal později. Návrh žalobce nebyl vadný, byl jen podán dříve, než měl být podán. Žalobce je sankcionován za jednání, které je běžné, zákonem předvídané, a nijak nezatěžuje průběh insolvenčního řízení. Insolvenční zákon rovněž předpokládá, že insolvenční soud návrhu buď vyhoví, anebo nevyhoví. Proto procesně předvídaným postupem nemůže dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku. To by za předčasné podání návrhů museli být postiženi všichni insolvenční správci, jistá míra chybovosti je však vlastní každé lidské činnosti. Přitom ani městský soud žalobce za předčasné podání nijak nepostihl, neshledal je v potřebné intenzitě. Žalovaný dovodil, že způsobení škody či újmy není znakem skutkové podstaty přestupku podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS, a považuje za rozhodné, do jaké míry byl ohrožen zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců. Žalobce s argumentací žalovaného nesouhlasí, pro posouzení závažného porušení povinnosti má význam i to, jaké důsledky mělo jednání insolvenčního správce. Napadené rozhodnutí tuto vadu neodstranilo, ani se nezabývalo otázkou, zda jednání žalobce dosáhlo potřebné intenzity, aby mohlo být hodnoceno jako přestupek.

7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že uložená sankce je zjevně nepřiměřená a likvidační. Nesouhlasí se žalovaným, který v daném případě shledal vysokou typovou závažnost přestupku s rozpětím pokuty do výše 5 000 000 Kč. Napadené rozhodnutí uvádí, že za přestupek lze kvalifikovat pouze závažná nebo opakovaná porušení insolvenčního zákona. Přičítá žalobci opakovaně totožné jednání, a to jednou jako předpoklad pro rozhodnutí o přestupku a současně totéž přičítá žalobci jako podmínku naplnění vyšší

společenské nebezpečnosti. Zákonodárce přitom považuje závažná či opakovaná porušení insolvenčního zákona za jednání představující vyšší společenskou nebezpečnost a zvýšení ohrožení zákonem chráněného zájmu. Podle žalobce přestupek podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS je ale natolik obecný, že nelze hovořit o typové závažnosti, neboť nelze srovnávat různá porušení ustanovení insolvenčního zákona. Vysoká horní hranice pokuty je odůvodněna tím, že existují velcí insolvenční správci (v podobě veřejné obchodní společnosti), kteří spravují tisíce řízení, což není případ žalobce.

8. Žalobce poukazuje na to, že k jeho osobě žalovaný uvedl, že žalobce byl třikrát žalovaným postižen. Poprvé za nepředložení dokladu o uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu byla žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 8. 2016 č. j. MPS-178/2016-OINS-SRIS uložena pokuta ve výši 5 000 Kč; podruhé za to, že v době úředních hodin nezajišťoval skutečný výkon činnosti insolvenčního správce na provozovně, žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 3. 2018 uložil pokutu ve výši 140 000 Kč; a potřetí za to, že v době úředních hodin nezajišťoval skutečný výkon činnosti insolvenčního správce na provozovně, byla žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2018 uložena pokuta ve výši 60 000 Kč. Podle žalovaného žalobce dlouhodobě nevykazuje potřebnou míru osobní odpovědnosti při dodržování předpisů pro výkon činnosti insolvenčního správce. Tudíž výchovný efekt na žalobce neměly pokuty v řádech desítek tisíců korun. Dále žalovaný uvedl, že ačkoli žalobce věděl, že činnost insolvenčních správců je předmětem dohledu správního orgánu, pokračoval v porušování právních předpisů. Proto jiný druh sankce než pokuta ve výměře minimálně několika desítek tisíc korun by neměla preventivní účinek. S uvedenou argumentací žalobce nesouhlasí. Předně uvádí, že přestupek o administrativním nedopatření nepředložení dokladu o uzavření pojistné smlouvy před více než 4 lety nepovažuje již za relevantní, s ohledem na dobu, která uplynula od rozhodnutí, by k němu nemělo být přihlédnuto. Žalobce poukazuje na to, že proti dalšímu přestupku, za který mu byla uložena pokuta ve výši 60 000 Kč, se úspěšně bránil žalobou, vůči ní Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 10. 2020 č. j. 5 As 475/2019-78 rozhodnutí správního orgánu zrušil a dne 2. 11. 2020 pod č. j. MSP-71/2017-OINS-SRIS/27 správní orgán řízení vůči žalobci zastavil, jelikož skutek, pro který bylo správní řízení zahájeno, není správním deliktem. Žalovaný tudíž klade žalobci absurdně k tíži, že bylo zastaveno správní řízení. Žalobce se úspěšně bránil žalobou i proti v pořadí třetímu správnímu deliktu, za který mu byla uložena pokuta ve výši 140 000 Kč. V tamní věci rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2021 č. j. 9 A 166/2018-111 bylo rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 26. 6. 2018 č. j. MSP-17/2018-ORA-ROZ/3 i Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. 3. 2018 č. j. MSP-3/2017-OINSSRIS/13 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán přitom rovněž absurdně zrušené rozhodnutí uvádí na podporu argumentu, proč uložit žalobci vyšší sankci. Žalobce nesouhlasí proto s rozkladovým orgánem, který uvedl, že uložené sankce v předchozích řízeních žalovaný neposuzoval z hlediska recidivy, ale zohlednil je při individualizaci trestu, kdy vzal v úvahu, že žalobce byl v minulosti žalovaným sankcionován, přestože některá ze správních řízení byla zastavena a k pravomocnému uložení pokuty došlo v řízení pod č. j. MPS-178/2016-OINS-SRIS. Rozkladový orgán tak podpořil argumentaci žalovaného, ačkoli dvě ze tří správních řízení skončila úspěchem žalobce, který žádné pokuty v řádu desítek tisíc korun neplatil, a o jediné pokutě ve výši 5 000 Kč bylo rozhodnuto v roce 2016. Rozkladový orgán proto neposuzoval věc žalobce objektivně a závěry, kterými podpořil žalovaného, jsou v přímém rozporu se skutečností.
9. Žalobce též namítá, že žalovaný dovodil v jeho případě jen přitěžující okolnosti, polehčující okolnosti neshledal. Např. ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

23. 5. 2017 č. j. 14 Kse 1/2016-180 nezohlednil, že od skutků, které jsou žalobci kladeny za vinu, uplynula podstatná doba (cca 3 roky), přestože takováto námitka byla součástí rozkladu. Rozkladový orgán v napadeném rozhodnutí se ztotožnil se žalovaným, který k zohlednění polehčujících okolností neshledal důvod. Podle žalobce za polehčující okolnost měla být hodnocena jeho předchozí bezúhonnost, nižší závažnost jednání, nepůsobení škody či jiné újmy, i skutečnost, že žalobce chtěl zabránit porušení zákona ve skutku ad a), a že byl postižen rozhodnutím insolvenčního soudu ve skutku ad a). Rozkladový orgán sám námitku nevypořádal, postupoval tudíž v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces a nepřezkoumatelně.

10. Žalobce dále upozorňuje, že žalovaný nezjistil jeho osobní poměry, neboť nevyzval žalobce ke sdělení rozhodných skutečností. Namísto toho sám konstruoval jeho minimální garantovaný příjem. Částka 217 500 Kč, k níž dospěl, však není přezkoumatelná a není zřejmé, jak k ní žalovaný dospěl, což má pro žalobce likvidační charakter. Příjmy bez výdajů nejsou rozhodné, není pak zřejmé, jak pokuta žalobce skutečně zasáhne. K námitce uplatněné v rozkladu rozkladový orgán obhájil postup žalovaného, s tím žalobce nesouhlasí. Žalovaný měl osobní poměry zohlednit, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2019 č. j. 5 As 163/2019-79, současně tak vyplývá i z metodiky Ministerstva spravedlnosti. Rozkladový orgán v napadeném rozhodnutí ohledně nepřiměřenosti a likvidačního charakteru uvedl, že z nashromážděných podkladů nic tvrzeného žalobcem nevyplývá. Žalobce s tím nesouhlasí, jelikož žalovaný jej k doložení majetkových poměrů vůbec nevyzval. Žalobce navrhuje, aby soud ohledně předchozích řízení provedl důkaz spisy Ministerstva spravedlnosti, spisy Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.
11. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K námitkám ohledně skutku *ad a)* odkázal na body 30 až 32 rozhodnutí žalovaného a bod 28 rozhodnutí rozkladového orgánu, a doplnil, že v odkazovaných bodech obou rozhodnutí bylo dostatečným způsobem odůvodněno, proč v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 byl žalobce nečinným a že neprobíhal kontraktační proces mezi ním a dražebníkem. Ze skutkových zjištění, která žalobce nerozporuje, vyplývá jeho pasivita při komunikaci s dražebníkem. Své výhrady vůči obsahu smlouvy sdělil žalobce až na základě výzvy krajskému soudu poté, co si dražebník stěžoval, že s ním žalobce nekomunikuje. Pokud měl žalobce pochybnosti o obsahu smlouvy, měl aktivně požádat soud o její přezkum, což učinil až dne 20. 8. 2017, a to poté, co k tomu byl krajským soudem vyzván. Ani po tomto datu žalobce nedoložil, že by aktivně činil kroky k uzavření smlouvy s dražebníkem. Stran délky trvání nečinnosti a poukazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 14 Kse 2/2011-70, žalovaný odkázal na body 34 až 35 rozhodnutí žalovaného, v nichž námitku vypořádal. Podle žalovaného ze žádného rozhodnutí kárných senátů nevyplývá, že průtahy do 12 měsíců nelze považovat za kárné provinění exekutora. Žalovanému proto není zřejmé, z čeho své závěry stran délky trvání nečinnosti žalobce dovozuje. Pokud žalobce poukazuje na to, že proces zpomalení zpeněžování o 6,5 měsíce neodpovídá skutečnosti, a že období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 délky 6,5 měsíce nedosahuje, žalovaný konstatuje, že v bodě 29 rozhodnutí použil zobecňující termín pro období, kdy docházelo k průtahům při zpeněžování ze strany žalobce. Zaokrouhlení o 4 dny nezakládá nesprávnost ani nezákonnost rozhodnutí žalovaného.
12. Žalovaný uvádí, že se námitkami ohledně přisvojení si pravomoci a excesivního zatížení krajského soudu zabýval v bodech 29 a 33 rozhodnutí žalovaného. Doplnuje k nim, že žalobce porušil povinnost zpeněžit věc, která slouží k zajištění pohledávky podle pokynu

zajištěného věřitele, a respektovat pokyn krajského soudu, což jsou povinnosti stanovené insolvenčním zákonem insolvenčnímu správci. V důsledku porušení insolvenčního zákona si žalobce přisvojil rozhodovací pravomoci soudu a excesivně zatížil krajský soud tím, že byl porušen zájem chráněný insolvenčním zákonem, a to zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčního správce.

13. Žalovaný k tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004 č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003 č. j. 2 Ads 58/2003-75. Odůvodnění rozhodnutí obou stupňů správních orgánů považuje za zřejmé, ze kterého plynou úvahy, jimiž se žalovaný řídil. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry správních orgánů nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.
14. Žalovaný k námitkám stran skutku *ad b)* týkajících se předčasného podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení, odkazuje na body 41 a 46 rozhodnutí žalovaného a na body 40 a 41 napadeného rozhodnutí, v nichž se předmětnou námitkou podrobně zabýval. Doplnuje, že žalobce dne 13. 2. 2018 předložil soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení, přestože společné jmění manželů nebylo ještě vypořádáno. Nebylo tedy jednoznačně zjištěno, jaká část výtěžku zpeněžení nemovitostí náleží do majetkové podstaty dlužníka a jaká do majetkové podstaty jeho bývalé manželky. Tedy nebyly najisto postaveny nároky zajištěných věřitelů a dalších oprávněných osob vůči jednotlivým majetkovým podstatám. Skutečnost, že žalobce jako insolvenční správce byl oprávněn sepsat věc do majetkové podstaty, neznamená, že tato věc do majetkové podstaty skutečně náleží. Proto popsáním jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS, tím že neodborně nakládal s majetkovou podstatou dlužníka a předložil soudu zjevně vadný a předčasný návrh. Insolvenční správce postupující svědomitě a s odbornou péčí nesmí soudu předkládat zjevně vadné a předčasné návrhy na vydání výtěžku zpeněžení a spoléhat na to, že ze strany soudu případně nebudou schváleny. Není v souladu se zákonem přenášet odpovědnost insolvenčního správce za řádný výkon jeho činnosti na insolvenční soud. Žalovaný konstatuje, že pro posouzení, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, je rozhodné, do jaké míry byl zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců ohrožen jeho jednáním. K takovému ohrožení v důsledku jednání žalobce došlo tím, že žalobce uskutečnil kroky k nakládání s majetkovou podstatou, přičemž škodlivému následku zabránil až soud, který vadný návrh na vydání výtěžku zpeněžení neschválil. Podávání zjevně předčasných návrhů soudu nelze považovat za řádný výkon činnosti insolvenčního správce, ani z ničeho nevyplývá, že by se jednalo o běžnou praxi, jak tvrdí žalobce. Žalovaný nehodnotil jednání žalobce z hlediska následků jednání, nýbrž z hlediska jeho dopadů na výkon činnosti insolvenčního správce obecně a na důvěru veřejnosti v tuto profesi. Žalovaný tak setrvává na tom, že žalobce jakožto insolvenční správce se dopustil takového porušení insolvenčního zákona, jež ohrožuje veřejný zájem a důvěru veřejnosti v profesi insolvenčního správce.
15. Žalovaný ke druhému žalobnímu bodu odkazuje na body 55 až 59 rozhodnutí žalovaného a bod 55 napadeného rozhodnutí, v nichž je řešena otázka tvrzené likvidační výše pokuty. Odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 sp. zn. 1 As 9/2008-133 a doplňuje, že žalobcem tvrzené následky z podkladů nevyplývají. Námitka žalobce zpochybňující výši uložené pokuty nemá vliv na zákonnost ani správnost rozhodnutí žalovaného, protože žalobce na podporu svého tvrzení o likvidační výši pokuty nepředložil žádné konkrétní argumenty. Žalovaný v řízení přihlédl ke všem relevantním skutečnostem a polehčujícím i přitěžujícím okolnostem z úřední povinnosti v rámci správního uvážení o

stanovení druhu a výše správního trestu (viz body 54 až 56 rozhodnutí žalovaného). Sankce uložené žalobci ve správních řízeních žalovaný neposuzoval z hlediska recidivy, zohlednil je v rámci individualizace trestu. Žalovaný vzal v úvahu, že žalobce byl v minulosti žalovaným sankcionován. Přestože některá rozhodnutí ve správních řízeních vedených s žalobcem byla zastavena či zrušena, došlo k pravomocnému uložení pokuty v řízení sp. zn. MPS-178/2016-OINSSRIS. Žalovaný proto setrvává na stanovisku, že žalobce byl již osobou sankcionovanou. Závěry žalovaného pod body 49 až 51 rozhodnutí žalovaného a 50 až 51 napadeného rozhodnutí jsou podle žalovaného správné. Pokud žalobce namítá, že měl žalovaný zohlednit i dobu uplynulou od spáchání jeho přestupků, pak první z přestupků byl spáchán v roce 2017, což není nijak nepřiměřená doba pro zohlednění.

16. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou žalobce, že metodika stanovení výpočtu minimálního garantovaného příjmu je mylná, jelikož nezohledňuje náklady insolvenčního správce. Žalovaný vycházel z toho, že v řízeních, ve kterých je úpadek řešen jiným způsobem, může žalobce obdržet odměnu nižší nebo naopak vyšší než podle § 3 písm. b) vyhlášky č. 313/2007 Sb., odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů (dále jen „*vyhláška*“), a výše odměny insolvenčního správce podle § 3 písm. b) vyhlášky tak odpovídá výrazně nižší částce, než je průměrná výše odměny v ostatních řízeních. Zohlednil nejnižší státem garantovanou odměnu, kterou žalobce může obdržet za měsíc z jednoho řízení ve smyslu § 3 písm. b) vyhlášky, nezjišťoval skutečnou výši odměny v jednotlivých insolvenčních řízeních jiným způsobem. Žalovaný uloženou sankcí postihl pouze příjmy, které jsou insolvenčnímu správci garantovány, nikoli veškeré příjmy, které může insolvenční správce ze své činnosti získat. Žalovaný nepovažoval za relevantní zohledňovat náklady insolvenčního správce, tyto mohou být u jednotlivých insolvenčních správců odlišné a obtížně prokazatelné (viz body 55 až 56 rozhodnutí žalovaného a body 46 až 52 napadeného rozhodnutí). V daném případě žalovaný ze seznamu insolvenčních správců zjistil, že garantované příjmy za řízení, ve kterých je žalobce ustanoven insolvenčním správcem, se pohybují v průměru v hodnotě 217 500 Kč měsíčně. Uložená pokuta, svou výší nedosahuje ani jedné měsíční odměny, kterou má žalobce od státu garantovanou (viz bod 56 rozhodnutí žalovaného). Žalovanému není zřejmé, na základě jakých skutečností považuje žalobce konstrukci minimálního garantovaného příjmu za mylnou a výši pokuty za likvidační. Výpočet sankce pouze ze státem garantovaného příjmu bez zohlednění ostatních příjmů insolvenčních správců a jejich nákladů lze podle žalovaného považovat za funkční a transparentní postup, který nemůže založit nerovnost mezi postihovanými insolvenčními správci. Podle žalovaného jde o tvrzení žalobce bez bližší relevantní argumentace.
17. Žalobce v replice toliko setrval na předchozí argumentaci ze žaloby.
18. Městský soud v Praze podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť účastníci s takovým postupem nevyslovili nesouhlas.
20. *K prvnímu žalobnímu bodu ke skutku ad a)* soud vyšel z této právní úpravy.

21. Podle § 11 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 insolvenční soud je oprávněn vyžadovat od insolvenčního správce zprávy a vysvětlení o jeho postupu, nahlížet do jeho účtů a konat potřebná šetření. Je oprávněn dávat insolvenčnímu správci pokyny a uložit mu, aby si vyžádal k určitým otázkám stanovisko věřitelského výboru.
22. Podle § 293 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 jde-li o zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, je insolvenční správce vázán pokyny zajištěného věřitele směřujícími ke zpeněžení; je-li zajištěných věřitelů více, uděluje tyto pokyny zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako první v pořadí. Jestliže zajištěný věřitel neudělí příslušné pokyny ani ve lhůtě určené insolvenčním soudem, má právo je udělit zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako další v pořadí. Insolvenční správce může tyto pokyny odmítnout, má-li za to, že předmět zajištění lze zpeněžit výhodněji; v takovém případě požádá insolvenční soud o jejich přezkoumání v rámci dohlédací činnosti.
23. Podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS insolvenční správce se dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.
24. Ze správního spisu ke skutku ad a) vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
25. Dne 23. 5. 2016 krajský soud pod č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-A-14 zjistil úpadek dlužníka R. S. (výrokem I.) a ustanovil žalobce ve věci insolvenčním správcem (výrokem II.).
26. Dne 25. 8. 2016 zajištěný věřitel dal insolvenčnímu správci pokyn ke zpeněžení.
27. Dne 26. 10. 2016 insolvenční správce e-mailem sdělil zajištěnému věřiteli, že s jeho pokynem nesouhlasí.
28. Dne 27. 10. 2016 zajištěný věřitel odpověděl e-mailem insolvenčnímu správci, že trvá na pokynu ke zpeněžení ze dne 25. 8. 2016 a navrhuje insolvenčnímu správci, aby ohledně pokynu požádal krajský soud o rozhodnutí.
29. Dne 4. 1. 2017 zajištěný věřitel požádal krajský soud v rámci dohlédací činnosti soudu, aby zjistil, proč není insolvenčním správcem zpeněžováno a uložil mu takovouto povinnost, neboť poslední pokyn ke zpeněžení dal insolvenčnímu správci dne 26. 10. 2016, který jej dosud neakceptoval. Do přílohy připojil vzájemnou komunikaci s pokynem insolvenčnímu správci.
30. Dne 31. 3. 2017 krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12 schválil pokyny zajištěného věřitele k prodeji v usnesení specifikovaných nemovitostí, které budou prodány veřejnou dražbou prostřednictvím dražebníka (výrokem I.) a uložil v rámci dohlédací činnosti žalobci jako insolvenčnímu správci respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitosti (výrokem II.). V odůvodnění krajský soud uvádí, že insolvenční správce již odmítl splnit pokyny zajištěného věřitele ze dne 25. 8. 2016 k prodeji nemovitostí, kdy následně zajištěný věřitel požádal soud, aby o jeho pokynech rozhodl. Důvody, které insolvenční správce sdělil soudu k odmítnutí pokynu, krajský soud shledal nedůvodnými, proto krajský soud pokyny zajištěného věřitele schválil a insolvenčnímu správci uložil, aby se jimi řídil.
31. Dne 26. 4. 2017 dražebník zaslal insolvenčnímu správci e-mailem dražební smlouvu, plnou moc a dotaz k nemovitosti.

32. Dne 15. 5. 2017 insolvenční správce na e-mail dražebníka odpověděl s tím, že ke smlouvě uplatnil připomínky.
33. Dne 15. 5. 2017 dražebník odpověděl insolvenčnímu správci a ohledně smlouvy uvedl, že smlouva respektuje pokyn zajištěného věřitele i usnesení krajského soudu ze dne 31. 3. 2017.
34. Dne 28. 6. 2017 dražebník urgoval insolvenčního správce ke zpětné vazbě ohledně podpisu smlouvy.
35. Dne 27. 7. 2017 dražebník se obrátil na zajištěného věřitele s upozorněním, že insolvenční správce s ním nekomunikuje.
36. Dne 30. 7. 2017 zajištěný věřitel informoval krajský soud, že insolvenční správce nadále nerespektuje pokyny soudu, ve věci nekoná, nedochází ke zpeněžování majetku, a nespolupracuje s dražebníkem, ačkoli zajištěný věřitel vydal pokyn. Na podporu argumentace připojil e-mailovou komunikaci shora uvedenou mezi dražebníkem a insolvenčním správcem.
37. Dne 10. 8. 2017 krajský soud v rámci dohlédací činnosti usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-16 uložil insolvenčnímu správci, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení uvedl důvody nerespektování pokynů zajištěného věřitele a usnesení soudu č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12.
38. Dne 22. 8. 2017 krajskému soudu bylo doručeno podání insolvenčního správce ze dne 20. 8. 2017, že návrh smlouvy předložené dražebníkem odporuje insolvenčnímu zákonu i smyslu dražby a se smlouvou zásadně nesouhlasí. Insolvenční správce připomínky konkretizoval a navrhl změny, které dražebník odmítl. Požádal krajský soud, aby rozhodl, že dražebník je povinen provést ve smlouvě jím navrhované změny. Do přílohy připojil plnou moc a návrh smlouvy s dražebníkem.
39. Dne 30. 8. 2017 krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-18 nařídil na den 26. 9. 2017 jednání k projednání pokynů zajištěného věřitele.
40. Dne 26. 9. 2017 insolvenční správce podle protokolu z jednání se před krajským soudem k věci vyjádřil.
41. Dne 11. 10. 2017 krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-22 zprostil insolvenčního správce funkce podle § 32 odst. 1 insolvenčního zákona. V odůvodnění uvedl, že „*má za to, že prokázal velkou trpělivost s postojem správce a pokusil se jej přimět, aby respektoval pokyny zajištěného věřitele i soudu. Má ale hlavně za to, že již vyčerpal své možnosti správce přimět, aby plnil své povinnosti... Tato situace, kdy jsou uděleny a schváleny pokyny k prodeji a insolvenční správce je nerespektuje a dožaduje se obstrukcemi (např. požadavek, aby mu osoba, která nemá datovou schránku, doručovala jen do datové schránky) změny stanoviska navrhovatele, je nepřijatelný*“. Proti tomuto rozhodnutí brojil insolvenční správce odvoláním.
42. Dne 15. 3. 2018 Vrchní soud v Praze rozhodl o odvolání insolvenčního správce tak, že usnesením č. j. 3 VSPH 1945/2017-B-31 potvrdil usnesení krajského soudu ze dne 11. 10. 2017 č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-22.
43. Na základě shora konstatovaných skutečností se soud neztotožnil se žalobcem, že by žalobce ve vymezeném období žalovaným od 31. 3. 2017 (tj. kdy krajský soud schválil pokyny zajištěného věřitele k prodeji nemovitostí, uložil v rámci dohlédací činnosti žalobci respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitosti) do 11. 10. 2017 (tj. kdy byl žalobce usnesením krajského soudu zproštěn funkce insolvenčního správce)

nebyl v předmětné věci nečinným. Žalobce nedoložil, co konkrétního mu bránilo, aby v uvedeném období realizoval zpeněžení nemovitostí tak, jak mu bylo krajským soudem uloženo a k čemuž byl jím opakovaně vyzýván. Tvrzení žalobce, že činil řadu kroků, které správní orgány nezohlednily, soud nemohl přisvědčit. Již krajský soud dovodil v usnesení ze dne 11. 10. 2017, že v insolvenčním řízení žalobce opakovaně nerespektoval pokyny zajištěného věřitele i krajského soudu, byl proto nucen jej zprostit funkce. Zvolený postup byl potvrzen rovněž Vrchním soudem v Praze. Z písemností založených ve správním spisu nevyplývá, že by po uvedené období žalobce činil skutečně takové aktivní kroky, které by směřovaly ke zpeněžení nemovitostí, nic takového ani soudu doloženo nebylo. Ohledně návrhu smlouvy od dražebníka krajský soud výslovně žalobce ke zpeněžení nemovitostí zavázal. Nelze proto se s žalobcem ztotožnit, že by od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 činil kroky k vydražení nemovitosti, ani že by správní orgány nezohlednily komunikaci s dražebníkem, popř. že v této době dojednával ustanovení smlouvy. Pokud žalobce měl za to, že mu cokoli brání splnit povinnost uloženou usnesením krajského soudu ze dne 31. 3. 2017 (povinnost respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitost), mohl doložit, co konkrétního mu bránilo, aby se v rámci dohlédací činnosti obrátil s takovýmto požadavkem na krajský soud, a to za situace, když byl ke zmiňovanému postupu vyzván i zajištěným věřitelem již dne 27. 10. 2016, což neučinil. Důvody nerespektování pokynu krajského soudu, žalobce krajskému soudu sice uvedl, ale stalo se tak až poté, co krajský soud z podnětu zajištěného věřitele vyzval žalobce. Nelze se proto ztotožnit se žalobcem, že to byla jeho iniciativa. Žalobce toliko odpovídal na předchozí výzvu krajského soudu, jak uvedly i správní orgány. Sám žalobce žádnou iniciativu ve vztahu ke krajskému soudu neučinil. Ačkoli žalobce tvrdí, že neodmítl uzavřít s dražebníkem smlouvu, nýbrž pouze nesouhlasil s jejím obsahem v souvislosti s tím, že obdržel e-mail od dražebníka dne 28. 6. 2017, který jej urgoval k podpisu smlouvy, nedoložil, že by se v rámci dohlédací činnosti sám obrátil na krajský soud, a to bezprostředně po uvedeném datu, ani jindy. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že po uvedeném datu, tedy po dni 28. 6. 2017, žalobce dražebníkovi ani neodpověděl. Žalobce reagoval až na výzvu krajského soudu podáním doručeným krajskému soudu dne 22. 8. 2017, který jej poté dne 11. 10. 2017 byl nucen z funkce odvolat. Obráně žalobce, že čekal na rozhodnutí krajského soudu, či že jednal v souladu s doporučením správních orgánů, soud nemohl přisvědčit. Žalobce totiž sám vůči krajskému soudu žádnou námitku ohledně obsahu smlouvy s dražebníkem nevznesl, toliko reagoval vyjádřením až na výzvu soudu. Nijak proto nejednal podle doporučení správních orgánů.

44. Odkaz rozkladového orgánu na odůvodnění žalovaného soud neshledal za vadný postup, jelikož s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí rozkladového orgánu posuzovat jako jeden celek. Nesouhlas žalobce s tímto postupem ještě neznamená, že je vadný. Žádný rozpor se skutkovými okolnostmi doloženými žalobcem soud neshledal.
45. Dále žalobce nesouhlasí s tím, že dne 20. 8. 2017 sdělil krajskému soudu, že odmítá podepsat smlouvu s dražebníkem pro rozpor s insolvenčním zákonem.
46. Ve vyjádření ze dne 20. 8. 2017, které bylo doručeno krajskému soudu dne 22. 8. 2017, žalobce uvádí: „Společnost GAVLAS spol. s r. o. však zaslala návrh smlouvy, který v některých bodech odporuje insolvenčnímu zákonu a v některých vlastním smyslu dražby a maří její transparentnost. Navíc nemohu podepsat svůj souhlas s ustanovením, které se týká přímo mne a se kterým zcela zásadně nesouhlasím. Proto jsem požádal o následující úpravy smlouvy: ... Tyto změny však společnost GAVLAS spol. s r. o. odmítla“. K citovanému soud uvádí, že z obsahu

podání žalobce je zřejmé, že žalobce odmítá smlouvu v předloženém vyhotovení podepsat právě pro rozpor s insolvenčním zákonem. Z uvedeného důvodu také po dobu funkce žalobce jako insolvenčního správce smlouvu s dražebníkem žalobce neuzavřel.

47. Soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, (byť s tím žalobce nesouhlasí), že správní orgány akceptovaly e-mailovou komunikaci žalobce s dražebníkem, ale vyhodnotily ji jinak, než žalobce. Jelikož tyto listiny byly součástí spisu a správní orgány z nich vycházely, soud proto neshledal důvodným návrh žalobce ze žaloby, aby provedl následující důkazy, a tedy je znovu opakoval, a to: rozhodnutí žalovaného i rozkladového orgánu, vyjádření žalobce ze dne 22. 1. 2017 s přílohou, vyjádření zajištěného věřitele ze dne 30. 7. 2017 s přílohou, podání žalobce ze dne 20. 8. 2017 s přílohou, či podání dražebníka ze dne 15. 9. 2017.
48. Dále žalobce nesouhlasí, že ve výroku ad a) byl užit termín *přínejmenším* v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 a v odůvodnění termín *téměř* 6,5 měsíce. Soud k uvedenému uvádí, že ve výroku rozhodnutí žalovaného (v návěti jej převzal i rozkladový orgán), je uveden termín *přínejmenším v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017*. Termín *přínejmenším* užil žalovaný pod body 24 na str. 5, a 29 na str. 6 rozhodnutí, a termín *téměř* pod bodem 32 na str. 7 rozhodnutí. Soud k uvedenému uvádí, že doba vymezená počátkem dne 31. 3. 2017 a ukončená dnem 11. 10. 2017 přesahuje více než 6 měsíců a nedosahuje 7 měsíců, jinými slovy je to cca (přibližně) 6,5 měsíce. Termín *přínejmenším* v dané věci pak znamená (jak vyplývá i ze správního spisu), že žalobce měl již dříve, přede dnem 31. 3. 2017, ohledně uzavření smlouvy s dražebníkem problém ji uzavřít. Tuto skutečnost neshledal žalovaný až tolik závažnou, aby lhůtu závadového jednání žalobce odvinul od jiného termínu. Termín *téměř* pak v dané věci znamená, že necelých 6,5 měsíce žalobce neuzavřel smlouvu s dražebníkem. Namítanou otázku užitého termínu soud neshledává pro věc rozhodnou, neboť v dané věci je relevantní, že žalovaný vymezil počátek závadového jednání žalobce ode dne 31. 3. 2017. Tento den krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12 schválil pokyny zajištěného věřitele k prodeji v usnesení specifikovaných nemovitostí, které budou prodány veřejnou dražbou prostřednictvím dražebníka (výrokem I.) a uložil v rámci dohlédací činnosti žalobci jako insolvenčnímu správci respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitosti (výrokem II.). Konec pak stanovil dnem 11. 10. 2017, kdy krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-22 zprostil insolvenčního správce funkce podle § 32 odst. 1 insolvenčního zákona, jelikož krajský soud „*má za to, že prokázal velkou trpělivost s postojem správce a pokusil se jej přimět, aby respektoval pokyny zajištěného věřitele i soudu. Má ale hlavně za to, že již vyčerpal své možnosti správce přimět, aby plnil své povinnosti... Tato situace, kdy jsou uděleny a schváleny pokyny k prodeji a insolvenční správce je nerespektuje a dožaduje se obstrukcemi (např. požadavek, aby mu osoba, která nemá datovou schránku, doručovala jen do datové schránky) změny stanoviska navrhovatele, je nepřijatelný*“. Usnesení krajského soudu bylo potvrzeno nadřízeným soudem. S takto koncipovanou dobou se soud ztotožňuje. Naopak soud neshledal „zaokrouhlování“ v neprospěch žalobce či rozpor s právem na spravedlivý proces; ani s tvrzeným zobecněním termínu, a tedy nesprávnost či nezákonnost v tomto směru, jak namítá žalobce. Byť žalobce uvádí, že takový výrok nepovažuje za pravdivý a žalobce poškozující, soud z předloženého spisu neshledal ničeho, co by žalobce ohledně uvedeného rozpětí termínu poškodilo.
49. Dále žalobce uplatňuje námitky ohledně přisvojení rozhodovací pravomoci a excesivní zátěže krajského soudu, které je mu ve výroku kladeno správními orgány za vinu. Soud uvádí, že k nastoleným otázkám uvedl žalovaný pod bodem 33 rozhodnutí, že žalobce

„nerespektoval rozhodnutí soudu, kterým byl schválen pokyn zajištěného věřitele včetně smlouvy se společností GAVLAS, a nevyvíjel žádnou aktivitu k uzavření této smlouvy, přičemž insolvenční soud o neuzavření smlouvy informoval, až když ho k tomu soud vyzval. Svoji nečinností taktéž zatížil insolvenční soud, když ho tento musel vyzývat k vyjádření, proč nerespektuje pokyn zajištěného věřitele ČS a následně musel rozhodovat o jeho zproštění funkce“. Též pod bodem 29 rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce „přisvojil si rozhodovací pravomoc, která mu nenáležela, když i po schválení pokynu zajištěného věřitele ČS insolvenčním soudem odmítal uzavřít smlouvu o provedení dražby se společností GAVLAS, a excesivně tak zatížil insolvenční soud, který byl nucen opakovaně reagovat na nečinnost obviněného při zpeněžování nemovitostí ..., což následně vyústilo až v rozhodnutí zprostit obviněného funkce insolvenčního správce“. Rozkladový orgán pod bodem 30 napadeného rozhodnutí toliko odkázal na oba zmiňované body rozhodnutí žalovaného, k nim doplnil, že žalovaný „náležitě vysvětlil, v čem spatřuje přisvojení si rozhodovací pravomoci soudu obviněným, čím došlo k excesivnímu zatížení insolvenčního soudu, a proč hodnotí jednání obviněného jako závažné porušení povinností insolvenčního správce“.

50. Soud k citovanému připomíná již výše zmiňovanou zásadu jednotnosti správního řízení, že rozkladový orgán může odkázat na rozhodnutí žalovaného, které je odůvodněné, s nímž se ztotožňuje. V dané věci rozkladový orgán na argumentaci žalovaného toliko odkázal a citoval ji. Soud neshledal důvod, proč by měl napadené rozhodnutí z uvedeného důvodu považovat za nepřezkoumatelné. Rozkladový orgán se zvoleným postupem žalovaného se ztotožnil, sám jiné úvahy neuvedl. Dále soud konstatuje, že *přisvojení si rozhodovací pravomoci* není součástí skutkové podstaty, která je žalobci kladena za vinu. V daném případě soud shledal za nadbytečné, že správní orgány vložily pojem *přisvojení si rozhodovací pravomoci* do výroku skutku ad a), neboť obsah popsaného jednání žalobce, jak je stroze odůvodnil žalovaný pod body 29 a 33 rozhodnutí, lze obecně podřadit pod závadové jednání insolvenčního správce *en bloc* v rámci skutkové podstaty podle § 293 odst. 1 insolvenčního zákona a do výroku je lze vypsát. Jinými slovy správní orgány pod tímto pojmem uvedly ve výroku ad a) počátek a konec závadového jednání, a uvedly, v čem spočívalo a čeho se žalobce dopustil.
51. Dále se soud zabýval námitkou ohledně excesivního zatížení krajského soudu. Soud konstatuje, že ačkoli je žalobci kladeno za vinu, že svým závadovým jednáním *excesivně zatížil krajský soud*, tak ve výroku skutku ad a) absduje důvod uvedeného, a to je následek, který se váže k datu 11. 10. 2017 ukončení protiprávního jednání ve výroku, a kterým bylo, že krajský soud zmíněného dne odvolal žalobce jako insolvenčního správce z funkce v dané věci, a ustanovil jiného insolvenčního správce, který draženou nemovitost poté i prodal. Tyto skutečnosti sice vyplývají ze spisu i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ale z výroku nevyplývají. Soud v daném případě nemá pochybnost, že jednáním žalobce byl krajský soud zatížen tím, že ve věci musel opakovaně řešit, že žalobce nezpeněžil nemovitosti. Výsledkem tohoto zatížení krajského soudu bylo právě odvolání žalobce z funkce insolvenčního správce, což potvrdil i Vrchní soud v Praze. Podle soudu takové zatížení lze považovat za excesivní, jak užil žalovaný tento pojem ve výroku, když krajský soud byl nucen žalobce z funkce insolvenčního správce odvolat. *Excesivní zatížení soudu* ale také není součástí skutkové podstaty, která je žalobci kladena za vinu. Ve výroku přitom není uvedeno, v čem je takové excesivní zatížení konkrétně žalovaným spatřeno. Skutek ad a) přitom neobsahuje dílčí pochybení žalobce, byť by mohla být podřaditelná pod závadové jednání, jak je patrné ze správního spisu. Žalobce jako insolvenční správce v předmětné věci již dříve měl pochybit, když zajištěný věřitel ještě před datem počátku závadového jednání vymezeného

ve výroku skutku ad a) se obrátil dne 4. 1. 2017 na krajský soud, že žalobce jako insolvenční správce odmítá jeho pokyny k prodeji ze dne 25. 8. 2016 respektovat, a ve věci že nekoná, nebo že žalobce jako insolvenční správce byl z funkce pro zjištěná pochybení krajským soudem dne 11. 10. 2017 odvolán. Soud ke zde nastolenému uvádí, že uvedené skutečnosti v dané věci neshledal za natolik zásadní pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ohledně skutku ad a), či by nepřiměřeně či nezákonně zasahovalo do práv žalobce, byť přesnější vymezení by jistě věrohodněji zachycovalo skutek ad a) žalobcem. Zrušení napadeného rozhodnutí pouze z tohoto důvodu soud shledal za přehnaně formalistické.

52. S ohledem na výše uvedené se soud neztotožnil se žalobcem, že by jednáním vymezeným ve skutku ad a) nedošlo k porušení § 293 odst. 1 a § 11 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019. Skutečnost, že žalobce jednal s dražebníkem, společností GAVLAS, není žalobci kladena za vinu. Byť žalobce tvrdí, že respektoval rozhodnutí zajištěného věřitele i krajského soudu, tak tvrzení, že smlouvu neuzavřel jen proto, že chtěl chránit účastníky insolvenčního řízení a dosáhnout co nejvyššího uspokojení věřitelů, nemůže obstát.
53. Již z usnesení krajského soudu ze dne 31. 3. 2017 č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12 vyplývá, že krajský soud se tvrzenou obhajobou žalobce zabýval, spornou smlouvu měl od žalobce k dispozici (z podání ze dne 20. 8. 2017) a neshledal ji důvodnou, když uvedl: *„Důvody, které insolvenční správce sdělil soudu, proč nerespektuje pokyny zajištěného věřitele, nejsou dostatečně konkrétní a pouhá domněnka správce, že by mohl být předmět zajištění zpeněžen výhodněji bez konkrétních poznatků, nemůže být důvodem odmítnutí pokynů zajištěného věřitele ke zpeněžení.“* Z citovaného je zřejmé, že krajský soud již dne 31. 3. 2017 neshledal obranu žalobce, proč nepřistoupil ke zpeněžení nemovitostí, za důvodnou. Poté, až do doby odvolání žalobce z funkce, žalobce správním orgánům, krajskému soudu a ani k žalobě žádné konkrétní důvody pro nezpeněžení nemovitosti nedoložil. Pouhá tvrzení žalobce jako doložené důvody obstát nemohou. Soud proto uvádí, že pokud žalobce již ode dne 26. 10. 2016 sporoval znění smlouvy, nic mu nebránilo, aby se obrátil v rámci dohlédací činnosti na krajský soud, ještě před tím, než jej krajský soud sám k odůvodnění nezpeněžení vyzval.
54. Žalobce dále tvrdí, že rozkladový orgán na námitky žalobce nereagoval. K tomuto tvrzení soud odkazuje na body 26 až 36 rozhodnutí rozkladového orgánu, v nichž je uvedena stěžejní argumentace rozkladového orgánu k námitkám žalobce ohledně skutku ad a). Soud k uvedenému doplňuje, že vzhledem k rozsahu žaloby a množství uplatněných argumentů, posuzoval soud žalobní námitky optikou, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58; či ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).
55. K otázce namítané intenzity přestupku v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011 č. j. 14 Kse 2/2011-70 soud především konstatuje, že insolvenční soud má dohled nad insolvenčními správci a dohlíží, zda insolvenční správce postupuje řádně a v souladu s právními předpisy a zda se řídí pokyny insolvenčního soudu, věřitelského orgánu a zajištěných věřitelů. Insolvenční soud je tak v rámci dohlédací činnosti oprávněn dávat insolvenčnímu správci pokyny. V dané věci je žalobci kladena za vinu nečinnost od 31. 3. 2017 (tj. kdy krajský soud schválil pokyny zajištěného věřitele k prodeji nemovitostí,

uložil v rámci dohlédací činnosti žalobci respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitosti) do 11. 10. 2017 (tj. kdy byl žalobce usnesením krajského soudu zproštěn funkce insolvenčního správce), neboť krajský soud *prokázal velkou trpělivost s postojem správce a pokusil se jej přimět, aby respektoval pokyny zajištěného věřitele i soudu. Má ale hlavně za to, že již vyčerpал své možnosti správce přimět, aby plnil své povinnosti... Tato situace, kdy jsou uděleny a schváleny pokyny k prodeji a insolvenční správce je nerespektuje a dožaduje se obstrukcemi (např. požadavek, aby mu osoba, která nemá datovou schránku, doručovala jen do datové schránky) změny stanoviska navrhovatele, je nepřijatelný*“.

56. V rozsudku ze dne 30. 5. 2011 č. j. 14 Kse 2/2011-70 Nejvyšší správní soud uvádí, že „*ve spise Exekutorského úřadu Jičín vedeném pod sp. zn. 023 Ex 117/09 kárný senát nečinnost rovněž neshledal. V daném spise šlo spíše o nesprávný procesní postup. Doba nečinnosti vymezená v návrhu v období od 19. 5. 2010 do 5. 11. 2010, případně do 21. 9. 2010, tedy 4 až 6 měsíců, není podle názoru kárného senátu nečinností zakládající znaky kárného provinění.*“ V rozsudku ze dne 23. 5. 2017 č. j. 14 Kse 1/2016-180 Nejvyšší správní soud pod bodem [44] a násl. dovodil, že „*pojem „průtah“ definuje jako neodůvodněnou a nepřiměřenou nečinnost v řízení, přičemž neodůvodněnost a nepřiměřenost je třeba zkoumat v každém jednotlivém případě podle konkrétních skutkových okolností, s přihlédnutím k povaze a složitosti věci, chování účastníků či třetích osob atd. Obecně se za hraniční považuje nečinnost po dobu 1 roku. Kárný senát však dovozuje, že pokud v exekučním řízení není po dobu jednoho roku učiněn žádný úkon, je vhodné či nutné zjistit příčinu tohoto stavu, avšak dle názoru kárného senátu nelze výhradně na základě této skutečnosti paušálně dovodit, že v dané věci došlo k neodůvodněné a nepřiměřené nečinnosti exekutora zakládající vznik kárného provinění*“ (rozhodnutí ze dne 1. 9. 2010, č. j. 11 Kse 23/2009-100). Kárný senát připouští, že průtahy, kterých se obviněná dopustila, se pohybují na samé hranici nezákonné nečinnosti (v prvním případě necelých 12 měsíců, v druhém případě 17 měsíců, popř. dle tvrzení obviněné 9 měsíců). Judikatura v kárných věcech exekutorů však klade důraz na individuální posouzení jednotlivých případů; čas, po který zůstal exekutor nečinný, nelze paušalizovat (bod [44]). Kárný senát v tomto ohledu poukazuje na to, že v nynějším případě se jednalo o dosti specifickou věc. K průtahům došlo ve spisech, které exekutorka převzala po svém předchůdci. Klíčové je rovněž to, že přes velmi rozsáhlou agendu kárně obviněné jsou průtahy žalovány pouze v těchto dvou izolovaných věcech. Kárný senát proto dospěl k závěru, že se v této specifické věci nejednalo o nezákonnou nečinnost, která by mohla založit kárnou odpovědnost obviněné.“ K uvedenému soud považuje za podstatné uvést, že se neztotožnil se žalobcem, že citované je na věc příhodné. V dané věci soud považuje za rozhodné, že poté, co žalobci byla krajským soudem výslovně dne 31. 3. 2017 uložena povinnost respektovat pokyny zajištěného věřitele a podle nich zpeněžit nemovitost, žalobce tak do dne 11. 10. 2017 neučinil, a současně nedoložil, že by činil v uvedeném období kroky aktivně směřující ke zpeněžení. Žádný nesprávný procesní postup v daném případě zjištěn nebyl. Žalobce v této věci po dobu přesahující 6 měsíců pokyn soudu nerespektoval. Soud má proto za to, že podle konkrétních zde uvedených okolností, lze považovat v daném případě jednání žalobce za nečinnost, která intenzitu přestupku naplňuje. Obdobně dovodil rozkladový orgán pod bodem 34 napadeného rozhodnutí.
57. Dílčí námitky vztahující se ke skutku ad a) soud neshledal důvodnými.
58. Ke skutku ad b) soud vyšel z této právní úpravy.
59. Podle § 36 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 insolvenční správce je povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co

nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.

60. Podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS insolvenční správce se dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.
61. Ze správního spisu ke skutku ad b) vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
62. Dne 22. 12. 2016 městský soud pod č. j. MSPH 77 INS 8514/2016-A-18 zjistil úpadek dlužníka T. R. (výrokem I.), prohlásil konkurs na jeho majetek (výrokem II.), a ustanovil žalobce insolvenčním správcem (výrokem III.).
63. Podle soupisu insolvenčního správce majetkové podstaty ze dne 1. 3. 2017 byla do tohoto soupisu zapsána předmětná nemovitost v poznámce jako majetek společného jmění manželů (dále též „SJM“) T. R. a J. R.
64. Dne 3. 8. 2017 zajištěný věřitel Komerční banka a.s. dal insolvenčnímu správci pokyn ke zpeněžení majetku sloužícího k zajištění jeho přihlášené pohledávky.
65. Dne 2. 1. 2018 byla předmětná nemovitost zpeněžena za 4 910 000 Kč, z toho polovina kupní ceny v částce 2 455 000 Kč byla složena na účet majetkové podstaty dlužníka T. R. a shodná polovina kupní ceny v částce 2 455 000 Kč byla složena na účet majetkové podstaty jeho bývalé manželky J. R.
66. Podáním ze dne 8. 2. 2018 insolvenční správce navrhl městskému soudu vydat v insolvenčním řízení dlužníka T. R. souhlas s výtěžkem zpeněžení ze dne 2. 1. 2018 ve výši poloviny předmětné nemovitosti v částce 2 455 000 Kč zajištěnému věřiteli Komerční banka a.s., ohledně zpeněžení, která je „v *SJM T. a J. R.*“ jako předmětu zajištění zahrnuté do majetkové podstaty dlužníka s tím, že: „*[S]tejná pohledávka je přihlášena rovněž do insolvenčního řízení J. R., sp. zn. XX. Proto se v tomto insolvenčním řízení bude uspokojovat pouze polovina přihlášené pohledávky, tedy částka 1 569 570,73 Kč.*“
67. Dne 27. 11. 2018 městský soud pod č. j. MSPH 77 INS 8514/2016-B-403 rozhodl k návrhu insolvenčního správce ze dne 8. 2. 2018 tak, že pro předčasnost nevyslovil souhlas s vydáním výtěžku zpeněženého předmětu zajištění nemovitosti, a to ve výši poloviny nemovitosti ve výši 1 569 570,73 Kč zajištěnému věřiteli Komerční banka a.s. V odůvodnění městský soud konstatoval, že insolvenční správce navrhl výdej poloviny výtěžku zajištěnému věřiteli, který odpovídá předmětu zajištění (po odečtení nákladů se zpeněžením), ačkoli nepředložil soudu dohodu o vypořádání SJM manželů a upravený soupis majetkové podstaty, z něhož by bylo zřejmé, že dlužník je vlastníkem ½ nemovitosti – předmětu zajištění. Soud proto dospěl k závěru, že návrh na výdej výtěžku je předčasný a prozatím návrhu nevyhověl.
68. Dne 19. 2. 2019 Okresní soud Praha – západ rozsudkem č. j. 15 C 93/2012-768 s právní mocí dne 6. 4. 2019 vypořádal společné jmění bývalých manželů dlužníka T. R. a jeho bývalé manželky J. R. Do výlučného vlastnictví dlužníka T. R. byla přikázána částka 2 455 000 Kč z prodeje nemovitosti XX, deponovaná v jeho konkurzní podstatě (výrokem II.), dluhy u Komerční banky a.s., zde konkretizované, byly přikázány do podílového spoluvlastnictví T. R. aj. R., každý v podílu jedné poloviny (výrokem III.) a dlužníkovi T. R. byla uložena povinnost zaplatit J. R. na vypořádání podílu ze zaniklého SJM částku 514 210,81 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku (výrokem IV.).

69. Na základě shora konstatovaných skutečností se soud neztotožnil se žalovaným, resp. rozkladovým orgánem, že jednání žalobce vymezené ve skutku ad b), naplňuje obsah přestupku, který je mu kladen za vinu. Tedy, že „*podal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení z majetku, o němž neměl postaveno najisto, zda náleží do majetkové podstaty dlužníka, čímž neodborně nakládal s majetkovou podstatou dlužnice (viz pojem užitý v rozhodnutí žalovaného, pozn. soudu)/ dlužníka (viz pojem užitý v rozhodnutí rozkladového orgánu, pozn. soudu)/ a excesivně zatížil insolvenční soud*“; tedy že „*závažně porušil povinnost postupovat při zpeněžování majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v § 36 odst. 1*“ insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019.
70. V daném případě žalobce jako insolvenční správce podáním ze dne 8. 2. 2018 požádal městský soud o souhlas s vydáním v insolvenčním řízení dlužníka T. R. poloviny výtěžku zpeněžení pohledávky ze dne 2. 1. 2018 v částce 2 455 000 Kč zajištěnému věřiteli Komerční banka a.s., a to zpeněžení poloviny předmětné nemovitosti, která je „*v SJM T. a J. R.*“ jako předmětu zajištění zahrnuté do majetkové podstaty dlužníka s tím, že: „*[S]tejná pohledávka je přihlášena rovněž do insolvenčního řízení J. R., sp. zn. XX. Proto se v tomto insolvenčním řízení bude uspokojovat pouze polovina přihlášené pohledávky, tedy částka 1 569 570,73 Kč.*“
71. Z citovaného vyplývá, že v návrhu žalobce uvedl, že nemovitost je v SJM dlužníka a jeho manželky, tedy věděl o tom, že SJM nebylo vypořádáno. V tamní věci se městský soud s návrhem žalobce jako insolvenčního správce neztotožnil toliko pro jeho předčasnost. V odůvodnění na str. 10 žalovaný uvedl, že z nejistých nároků žalobce vypočetl odměnu. Tato skutečnost není žalobci kladena za vinu ve výrokové větě.
72. Podle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením podle odstavce 4, nestanoví-li insolvenční soud jinak, a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce a částky připadající na uspokojení osoby podle odstavce 8 vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli (podtržené zvýraznil soud, pozn. soudu).
73. Podle § 298 odst. 7 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 rozhodnutí o návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle odstavce 2 se doručuje zvlášť dlužníku, insolvenčnímu správci, zajištěnému věřiteli, jemuž má být výtěžek vydán, a věřitelům, kteří proti němu podali námítky; jen tyto osoby mohou proti rozhodnutí podat odvolání.
74. Z právní úpravy podle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 vyplývá, že zákonodárce umožnil insolvenčnímu soudu rozhodnout s postupem insolvenčního správce buď souhlasně, anebo jinak. V daném případě soud rozhodl jinak, tedy nesouhlasil s navrženým postupem žalobce, a to pro předčasnost.
75. I kdyby insolvenční soud podle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 udělil insolvenčnímu správci souhlas k vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, je podle odst. 7 téhož ustanovení případné odvolání dlužníka, insolvenčního správce, zajištěného věřitele, jemuž má být výtěžek vydán, přípustné.
76. Soud se v této části námitek ohledně skutku ad b) ztotožnil se žalobcem, že ne každé pochybení zakládá *závažné porušení povinnosti postupovat při zpeněžování majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí*. I když žalobce neměl dne 8. 2. 2018 návrh městskému soudu ještě podávat, bylo by nepřiměřeně přísné považovat návrh shora citovaný za závažné porušení

povinností insolvenčního správce. Je tomu tak proto, že soud mohl v tamní věci rozhodnout „jinak“ a současně osoby v zákoně jmenované by mohly proti rozhodnutí soudu podat opravný prostředek.

77. Za spornou otázku soud považuje ve výrokové větě užitě žalovaným, že žalobce v tamním případě již neodborně nakládal s majetkovou podstatou dlužníka a současně, že excesivně zatížil insolvenční soud. Ze spisu je zřejmé, že majetková podstata dlužníka nebyla návrhem, jemuž soud nevyhověl, dotčena. V daném případě by to mohl tak být jen „pokus“ o možnost s nakládáním majetkové podstaty dlužníka, do kterého zasáhl městský soud tak, že rozhodl *jinak*. V uvedeném postupu žádné excesivní zatížení městského soudu jako insolvenčního soudu, soud neshledal.
78. První žalobní bod je proto zčásti důvodný.
79. Jelikož soud neshledal v jednání žalobce ad b) přestupek, který je mu správními orgány kladen za vinu, nemohl již vypořádat námitky týkající se uložení pokuty.
80. Přesto soud k ukládání pokuty považuje za vhodné uvést následující. Na str. 12 a 13 žalovaný uvedl: „*Obviněný se v minulosti dopustil správní deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) ZIS ve znění účinném do 30. 6. 2017 tím, že nepředložil Ministerstvu spravedlnosti jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu, za což mu byla rozhodnutím správního orgánu ze dne 25. 8. 2016, č. j. MSP-178/2016-OINS-SRIS/6, uložena pokuta ve výši 5.000 Kč. Obviněný se dále dopustil třech správních deliktů podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS ve znění účinném do 30. 6. 2017 tím, že v době úředních hodin nezajišťoval skutečný výkon činnosti insolvenčního správce na provozovně, za což mu byla rozhodnutím správního orgánu ze dne 9. 3. 2018, č. j. MSP-3/2017-OINS-SRIS/13, uložena pokuta ve výši 140.000 Kč. Obviněný se konečně dopustil třech správních deliktů podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS ve znění účinném do 30. 6. 2017 tím, že v době úředních hodin nezajišťoval skutečný výkon činnosti insolvenčního správce na provozovně, za což mu byla rozhodnutím správního orgánu ze dne 6. 6. 2018, č. j. MSP-71/2017-OINS-SRIS/9, uložena pokuta ve výši 60.000 Kč.*“ Na str. 14 žalovaný uvedl: Správní orgán při úvaze nad stanovením výše pokuty přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného přestupku, k přitěžujícím okolnostem a k dalším shora uvedeným okolnostem, zejm. ke skutečnosti, že k nápravě obviněného nevedly ani pokuty v řádech tisíců korun českých...“ (podtržené zvýraznil soud, pozn. soudu). V rozkladu žalobce brojil proti citovanému tím, že některá (konkrétně uvedená) rozhodnutí byla zrušena či zastavena. Jinými slovy žalobce za ně nebyl poškozen. Rozkladový orgán na str. 10 rozhodnutí toliko korigoval závěr žalovaného (za ponechání výše pokuty) s tím, že sice „*není možné k těmto sankcím přihlížet, ale pouze je*“ (žalovaný, pozn. soudu) *zohlednil v rámci individualizace trestu, kdy vzal v úvahu toliko skutečnost, že obviněný byl v minulosti orgánem I. stupně sankcionován*“. S takovouto úvahou žalovaného nelze souhlasit, neboť uvedený postup žalovaného, který klade žalobci za vinu i jednání, která byla následně zastavena či vina zrušena, by sám o sobě postačil jako důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost.
81. V dalším řízení bude na rozkladovém orgánu, popř. na žalovaném, aby řádně odůvodnil závěr porušení povinností žalobce jako insolvenčního správce a zohlednil též námitky žalobce uplatněné v žalobě. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán.
82. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náklady na právní zastoupení tak činí 6 800 Kč + DPH ve výši 1 428 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 11 228 Kč, a to do rukou jejího zástupce Mgr. Tomáše Zahumenského, advokáta. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku, neboť nové světlo do věci nevznesla a současně ji soud po zástupci žalobce nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu